

Annemarie Bon & Gertie Jaquet · Haas in de stad

Eerder verschenen deze boeken van Haas

AVI M3

AVI Start

AVI M3

AVI E3

AVI E3

AVI M4

© Tekst: Annemarie Bon 2015
© Illustraties: Gertie Jaquet 2015
© Deze uitgave: Uitgeverij Moon,
Amsterdam 2015

www.hierishaas.nl
www.annemariebon.nl
www.gertiejaquet.nl
www.uitgeverijmoon.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:
Gijs Sierman

ISBN 978 90 48828371
NUR 281

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Haas

Annemarie Bon
& Gertie Jaquet

in de stad

moon

Gewonnen!

- 4 ‘Haas, je hebt post!’ Duif tikt ongeduldig tegen het raam. Post? Dat krijgt Haas niet vaak. Hij springt op en rent naar de deur. Duif overhandigt Haas een felgekleurde opvallende envelop en blijft nieuwsgierig staan wachten.
- Haas bekijkt de envelop aan de voorkant. Zijn naam staat erop. Dan kijkt hij naar de achterkant. **Afzender: Bosstad** leest Haas. Dat is de grote stad, die ligt een heel eind bij het bos vandaan. Vreemd, een brief van de hele stad?
- Met zijn vinger ritst Haas de envelop open. Een beetje te snel, want de brief binnenin is nu een beetje gescheurd. Gelukkig kan Haas hem toch nog goed lezen. Maar terwijl zijn ogen over de brief heen vliegen, worden die steeds groter en zijn oren gaan recht overeind staan.
- ‘Gefeliciteerd!’ leest Haas hardop voor. ‘U heeft een gratis dagje naar de stad gewonnen!’
- Hij slaat Duif op zijn rug en lacht. ‘Ik heb gewonnen! Wat een verrassing. Ik heb nog nooit iets gewonnen.’
- Duif haalt zijn schouders op. ‘Je bent anders niet de enige.’
- ‘Niet de enige?’
- ‘Nee, ik had zelf ook post. Die maak ik altijd het eerste open. En ik heb ook gewonnen.’
- Haas lacht. ‘Hé, gefeliciteerd, Duif. Kunnen we gezellig met zijn tweeën gaan.’
- ‘Mijn idee,’ antwoordt Duif.

Haas krabt eens op zijn kop. 'Zou Kip ook gewonnen hebben? Dat zou nog eens leuk zijn.'

Duif laat zijn postzak zien. 'Ik ben nog niet klaar met de post bezorgen en ik heb vandaag voor iedereen post. Dus wie weet?'

'Wacht,' zegt Haas. 'Ik ga met je mee. Ik ben veel te benieuwd.'

Het eerste huis, waar Duif en Haas langskomen, is dat van Vos. Ja, hoor, ook voor Vos is er een brief.

‘Twee postbodes vandaag,’ zegt Vos. ‘Of zie ik dubbel?’

Duif geeft Vos zijn envelop. ‘Maak maar snel open.’

Duif en Haas duwen Vos zowat omver, zo graag willen ze met Vos meelesen.

6 ‘Hé, dat is nog eens leuk nieuws!’ roept Vos. ‘Ik heb gewonnen.’ Dan kijkt hij Duif en Haas nog eens goed aan. ‘Of houden jullie mij soms voor de gek?’

Haas en Duif schudden bijna hun kop eraf. ‘Nee, maar wij hebben ook gewonnen.’

‘Dat is gezellig,’ zegt Vos. ‘Met zijn drieën naar de stad.’

‘Loop ook met ons mee,’ zegt Haas. ‘Je wilt vast weten of er misschien nog iemand gewonnen heeft.’

‘Gelijk heb je, maat,’ zegt Vos.

Mol is de volgende op het lijstje van Duif. Het hol van Mol onder de grond is heel groot. Het heeft niet één, maar wel zes deuren. Het duurt een tijdje voordat Mol boven de grond verschijnt.

‘Wie is daar?’ zegt Mol. ‘Ik heb mijn bril beneden laten liggen.’

‘De postbode,’ zegt Duif. ‘En ik heb Vos en Haas ook bij me.’

Duif stopt Mol een brief in zijn poten.

‘Wil jij hem niet even voorlezen?’ vraagt Mol.

Duif scheurt de envelop open en meteen roepen Vos en Haas heel hard: ‘Ja!’

‘Wat ja?’ vraagt Mol. ‘Jullie maken me aan het schrikken.’

‘Je hebt een dagje naar de stad gewonnen,’ zegt Haas. ‘Net als wij!’

‘Ik?’ roept Mol. ‘Waar heb ik dat aan te danken?’

‘Dat weten we niet, maar misschien heeft het hele bos wel gewonnen,’ zegt Duif. ‘Kom ook maar met ons mee.’

Haas pakt de arm van Mol.

‘Fijn,’ zegt Mol. ‘Zonder bril en stok kom ik niet ver.’

En zo lopen ze met zijn vieren verder. En steeds komt er een dier bij. Uil, Das, Stinkie, Raaf, Rat, Big, Eend, Egel en zelfs Zwaan. Alleen bij Kip zijn ze nog niet langs geweest.

‘Je hebt toch ook wel een brief voor Kip?’ vraagt Haas.

Duif graait in zijn tas. ‘Nee, sorry, Haas.’

‘Dan geef ik mijn prijs wel aan haar,’ zegt Haas. ‘Kip kan toch niet in haar eentje de grote verliezer zijn?’

Uil kucht. ‘Niet winnen is niet hetzelfde als verliezen, Haas.’

‘Kip mag mijn prijs anders ook wel hebben,’ zegt Mol. ‘Ik zie toch niks.’

Ook Egel mengt zich erin. ‘Ik vind Kip zo lief. Ook ik sta mijn prijs graag af.’

Ongemerkt zijn de dieren naar het huis van Kip gelopen. Op de deur kloppen hoeft niet, want daar komt Kip al naar buiten gelopen.

‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt ze.

‘Uh, het zit zo,’ zegt Duif. ‘Ik heb geen post voor je.’

Kip lacht. ‘Het is geen 1 april en ook niet de omgekeerde wereld. Jullie staan hier vast niet allemaal voor niets. Mag ik eens in je tas kijken?’

Duif houdt zijn tas open. ‘Tuurlijk, Kip.’

Kip kijkt in de tas. Die is helemaal leeg. Ze ziet dat alle dieren post in hun poten hebben. Zouden ze toch een grapje met haar uithalen?

Kip voelt nog eens goed in de tas. Hé, de bodem zit los en ja, hoor! Triomfantelijk houdt Kip nu een felgekleurde envelop omhoog. ‘Tadaa! Ik wist het wel.’

‘Zoek en je zult vinden!’ zegt Uil.

‘Nou, maak eens open,’ roept Haas. ‘Waarom denk je dat we hier allemaal staan?’

Kip scheurt de envelop open. Ze krijgt een blosje op haar wangen. ‘Ik heb gewonnen!’ roept ze.

‘Net als wij,’ zegt Haas. ‘Morgen bij mijn huis verzamelen. Dan gaan we met zijn allen een dagje naar de stad!’

En we gaan nog niet naar huis

10

Haas is er helemaal klaar voor. Hij heeft een rugzak ingepakt met zijn regenpak, een zonnebril, een warme trui, zijn muts en een paar wanten. Je weet maar nooit wat voor weer het is in de stad. Verder heeft Haas wat te drinken bij zich, een zakmes, touw, pleisters, een pen, een schrift en zijn portemonnee met geld.

Als Haas naar buiten gaat, staan daar zijn vrienden al te wachten. Hij is niet de enige die is voorbereid op pech onderweg. Wat heeft iedereen veel spullen bij zich!

Das draagt een map vol tekeningen. ‘Misschien mogen ze wel in het museum hangen.’

Duif heeft ook een volle tas. ‘Met post! Die lever ik straks meteen af op het postkantoor in de stad.’

Alleen Raaf heeft een lege tas. ‘In een lege tas passen de meeste spullen.’

Big heeft het helemaal bont gemaakt. Zijn bakkerskar is volgeladen met manden geurige broodjes en knapperige koeken. ‘Ik heb de hele nacht doorgewerkt,’ vertelt Big trots. ‘Voor onderweg.’

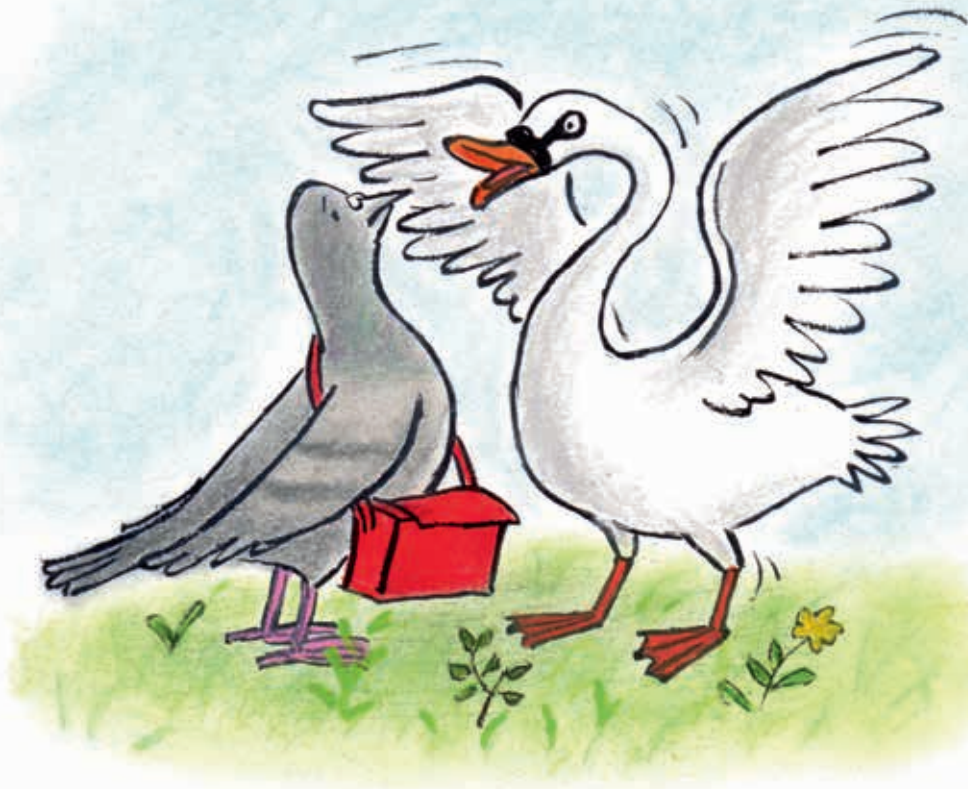
11

‘Ik wil best wel wat dragen, hoor Big,’ zegt Raaf. Hij steekt zijn snavel in een mand brood.

Big tikt hem op zijn snavel. ‘Afblijven jij.’

‘Wie weet er eigenlijk waar de stad is?’ vraagt Haas. ‘Hoe moeten we er komen en is het ver?’

Uil rolt met haar ogen. ‘Het is wel een minpuntje aan die prijs, dat ze ons niet komen halen.’

‘Ik kan de weg dromen,’ zegt Duif, ‘en ik wil best jullie gids zijn, maar houd er rekening mee dat de stad een heel eind weg is. Ik denk dat het wel een halve dag lopen is.’ Duif kijkt met een scheef oog naar Zwaan. ‘Wil jij niet...?’

Zwaan geeft een zwiep met haar vleugel. ‘Geen denken aan. Kan ik twaalf keer op en neer vliegen. En moet je eens kijken wat een bagage jullie bij je hebben. Ik ben geen vrachtvliegtuig.’

En zo zit er niks anders op dan te gaan lopen. Maar o, wat zijn er veel spullen om mee te sjouwen.

‘Als we eerst wat koeken en broodjes eten, dan is er meer ruimte op je kar voor onze spullen, Big,’ zegt Raaf. ‘En dan hebben we ook meer energie voor de lange tocht naar de stad.’

Uil knikt. ‘Deze keer heeft Raaf gelijk. Je moet goed ontbijten.’

‘Vooruit dan,’ zegt Big. Hij maakt wat zakken en dozen open. ‘Eigenlijk heb ik ook best trek. En tenslotte is het feest, want we hebben een prijs gewonnen. Geniet ervan, jongens.’

‘En meisjes!’ roepen Zwaan, Uil en Kip.

Haas gaat nog maar even terug naar binnen om thee te zetten. Dat hoort erbij, als ze deze feestdag dan toch uitgebreid beginnen met een maaltijd.

Na een half uur zijn de buiken rond en is de voorraad van Big flink geslonken.

‘Tijd om te vertrekken,’ zegt Uil. ‘Anders halen we het niet in één dag. Volgens mij zit er geen hotel bij de prijs inbegrepen.’

En dan zijn ze eindelijk op weg. Zuchtend omdat ze teveel gegeten hebben en steunend omdat ze nog steeds veel bagage bij zich hebben.

‘Is het nog ver?’ vraagt Mol.

‘Ja,’ zegt Duif. ‘We zijn nog niet eens het bos uit.’

Big zucht. ‘Ik ben nu al moe.’

Haas vraagt zich af hoe dat moet aflopen vandaag. Hij zet een lied in. Zingen helpt altijd. ‘En we gaan nog niet naar huis. Nog lange niet. Nog lange niet.’ Alle dieren zingen mee en inderdaad vergeet iedereen dat hij moe is, of misselijk van alle koeken, of pijn in zijn armen heeft van het sjouwen.

‘Nog even, jongens,’ zegt Duif.

‘En meisjes,’ roepen Zwaan, Uil en Kip.

‘Zijn we er dan?’ vraagt Mol.

‘Jullie zijn echt te ongeduldig,’ roept Duif. ‘Kijk, daar is de rand van

het bos en daar begint de weg naar de stad.'

Er schijnt steeds meer licht tussen de bomen door en even later houdt het bospad op en gaan ze verder over een echte weg.

'Hoe lang duurt het nu nog?' vraagt Big.

'Met een beetje geluk zijn we er vanmiddag,' antwoordt Duif.

Alle vrienden blijven stokstijf stilstaan. 'Van-mid-dag?'

14

'Laten we eerst nog even uitrusten voor we verder gaan,' stelt Big voor. Hij wijst naar een hokje langs de weg. 'Daar kunnen we mooi even zitten.'

Dat vinden de vrienden een goed plan. In het hokje zijn twee banken, een tafeltje en een prullenbak.

'Een prima picknickplek,' zegt Haas. 'Jammer dat we geen honger hebben.'

Haas vraagt zich ondertussen bezorgd af hoe de tocht naar de stad zal aflopen. Als ze het al op tijd halen vandaag, is iedereen vast te moe om nog iets te ondernemen. Hij tuurt in gedachten de weg af. Maar wat is dat toch daar in de verte? Er komt iets heel snel dichterbij.

Ook de andere dieren zien het nu.

'Dat is een bus,' zegt Duif. Hij heeft het nog niet gezegd of de bus stopt, precies waar de dieren staan. **Bosstad** staat er voorop. De deur van de bus gaat open en de chauffeur vraagt: 'Waar wachten jullie op? Hup, instappen.'

'Gaat u naar de stad?' vraagt Uil.

'Ja, natuurlijk,' zegt de chauffeur nogmaals. 'Hup. Ik heb niet de hele dag de tijd.'

De vrienden kijken elkaar aan, knikken en maken dat ze in de bus komen. De kar van Big laten ze zolang achter. De broodjes en koeken nemen ze wel mee.

Kip en Haas gaan gezellig naast elkaar zitten. Mol vindt net op tijd een plekje. De chauffeur trekt alweer op.

‘Wat een haast,’ zegt Kip. ‘Maar zo komen we wel snel aan in de stad.
Zonder te sjouwen!’
‘En we gaan nog niet naar huis,’ zingt Haas. En meteen zingen alle
vrienden mee.

Kleine lettertjes

16

‘Kijk daar, ik zie de stad al!’ Kip stoot Haas aan.

Nu ziet Haas het ook. Hoge gebouwen rijzen op aan de horizon.

‘Ik word er helemaal zenuwachtig van,’ zegt Kip. ‘Ik ben nog nooit verder dan het bos geweest.’

‘Het wordt vast hartstikke leuk, Kip!’

Ook de andere dieren hebben de stad in de verte gezien. Ze verdringen zich voor de raampjes.

‘Zitten jullie!’ buldert de chauffeur. ‘Of willen jullie soms dat we een ongeluk krijgen?’

Niet veel later rijdt de bus de stad in. Af en toe stopt hij. Dan stappen er dieren in en gaan er dieren uit. Er gaan vast meer dieren in dan uit, want het wordt steeds drukker in de bus en niet iedereen heeft een zitplaats.

‘Waar moeten wij uitstappen, Duif?’ vraagt Haas.

‘Bij het treinstation,’ zegt Duif. ‘Dat ligt midden in het centrum van de stad. Ik druk wel op de stopknop. Dan weet de chauffeur dat wij eruit willen.’

Haas kijkt zijn ogen uit. Wat is het druk in de stad. Overal zijn dieren. Ze fietsen, lopen, rijden in auto’s en op scooters. En een lawaai dat het is! Er klinken toeters, bellen, sirenes, geschreeuw en tussen dat alles door ook nog eens muziek. Niet één liedje, nee, wel tien door elkaar.

De bus stopt voor een groot gebouw. Treinen rijden af en aan. Dat moet het station wel zijn.

‘We zijn er!’ roept Duif. ‘Alle vrienden uit het bos uitstappen!’

Haas en zijn vrienden zijn niet de enigen die hier moeten zijn. De hele bus stroomt leeg.

Duif telt iedereen. ‘Haas, Kip, Uil, Zwaan, Eend, Das, Mol, Raaf, Big, Rat, Stinkie, Vos en Egel. Dat is dertien.’

‘We waren toch met zijn veertienen,’ roept Haas bezorgd.

‘Dertien dieren en ik,’ zegt Duif. ‘Dat zijn er precies veertien.’

17

‘Maar hoe zit het nu met onze prijs?’ vraagt Uil. Ze pakt haar brief en leest: ‘Onderaan staat vvv Bosstad. Misschien moeten we daar dan maar naartoe.’

Duif fladdert op. ‘Ik weet de weg. De vvv is op de Grote Markt. Volg mij maar.’

Voor Duif is het makkelijk. Hij vliegt gewoon boven de drukke dieren-massa uit. Zijn dertien vrienden hebben het moeilijker. Ze moeten ook op zoveel letten. Vooral de straat oversteken is heel moeilijk.

‘Kijk eerst naar links,’ zegt Uil. ‘Komt er niks aan, dan kijk je naar rechts. Komt daar niets aan, dan kijk je nog een keertje naar links. Als daar nog steeds niks aankomt, mag je oversteken.’

‘Hoe weet jij dat allemaal?’ vraagt Haas.

‘Ik lees boeken,’ zegt Uil.

Ze doet voor hoe je moet oversteken. Als er niks aankomt, trippelt ze naar de overkant. Haas volgt Uil en zo doen alle vrienden dat in een lange stoet. Maar als Haas aan de overkant is, klinken er ineens piepende remmen, getoeter en geschreeuw achter hem.

Snel kijkt Haas om. Bijna was er een ongeluk gebeurd.

‘We deden precies wat jij zei, Uil,’ zegt Mol.

Uil schudt haar kop. ‘Nietes.’

‘Welles, we liepen achter jou aan,’ zeggen alle dieren nu.

‘Je moet niet achter me aan lopen,’ zegt Uil. ‘Iedereen moet zelf naar links en naar rechts kijken.’

Haas stoot Kip aan. ‘Ik word nu ook wel een beetje zenuwachtig van de stad. Alleen links en rechts vind ik al zo lastig om uit elkaar te houden.’

‘Daar heb ik een trucje voor,’ zegt Kip. ‘Geef me je hand eens.’

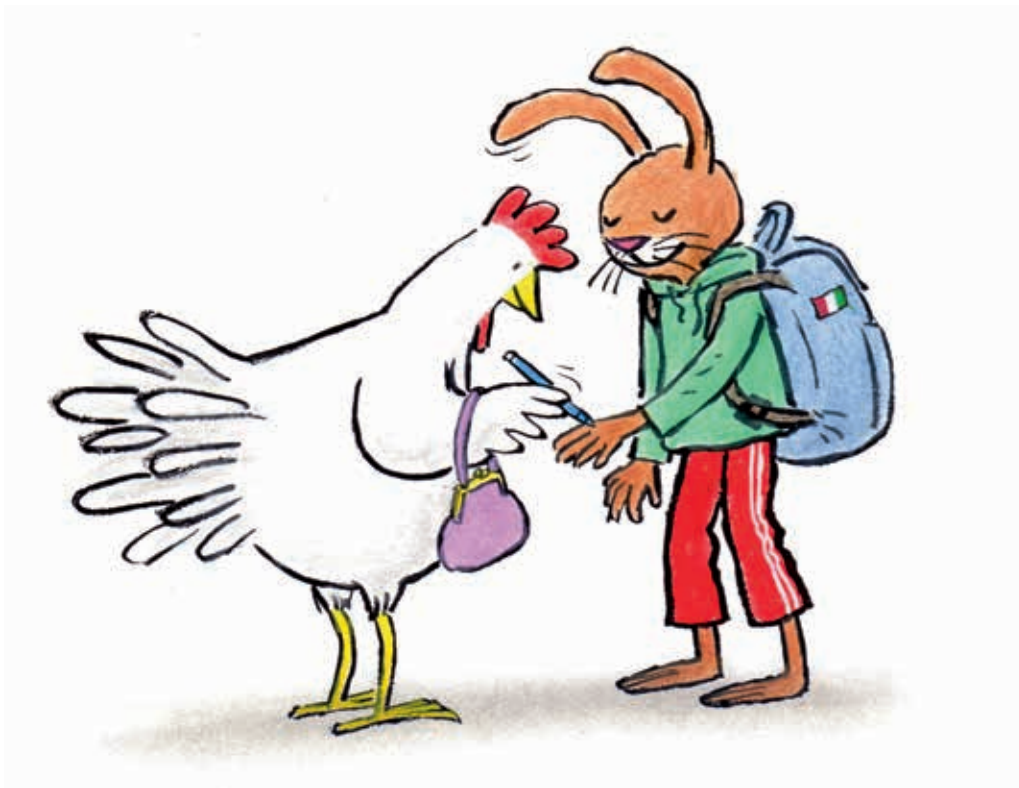
Haas steekt zijn hand naar voren. Maar Kip wil zijn andere hand.

Ze pakt een pen en schrijft **links** op zijn hand. ‘Vandaag hoef je maar naar je hand te kijken en dan weet je wat links is.’

Haas lacht. ‘Als ik jou niet had.’

‘Halt,’ roept Duif vanuit de lucht. ‘Hier is de vvv.’

Uil stapt naar voren. ‘Ik doe het woord wel.’ Ze houdt de deur open voor haar vrienden.

Ze passen maar net in het kleine kantoortje.

‘Wij komen onze prijs halen,’ zegt Uil tegen twee dames achter de balie. Op een naambordje staat: Siamese tweelingkat.

‘Uw prijs?’ zeggen de twee kattenhoofden tegelijk. ‘Wij weten van niets.’

Uil geeft de Siamese tweelingkat de brief. ‘Hier, wij hebben die prijs allemaal gewonnen.’

Nu barsten de katten in lachen uit. ‘Hahaha, jullie zijn hier nou toch.’

Uil zet grote ogen op. ‘Ja, en?’

‘Kunt u wel lezen?’ vragen de katten.

‘Pardon,’ zegt Uil. ‘Als er iemand kan lezen, ben ik het.’

‘Lees die kleine lettertjes dan eens.’

Uil leest hardop voor: ‘Alle bijkomende kosten zijn voor uzelf.’ Dan is Uil even stil. Ze draait zich om naar haar vrienden. ‘Uh, ik heb iets over het hoofd gezien.’

‘Jij?’ roepen alle dieren. Ze kijken verschrikt.

‘Ja, ik,’ zegt Uil. ‘We zijn gewoon naar de stad gelokt met reclame. We hebben helemaal niks gewonnen.’

‘Niks?’ roept Raaf. ‘Dat is bedrog!’

Ook de andere vrienden mopperen.

Maar dan stapt Haas naar voren. ‘Is het erg dan dat we niks gewonnen hebben? We zijn nu toch allemaal hier. Dat is geweldig! We gaan er gewoon zelf een leuk dagje van maken.’

21

Ineens krijgt iedereen een brede lach op zijn snoet en Haas krijgt zo-
maar applaus. Zelfs Uil doet mee.

‘Als we jou toch niet hadden, Haas!’ zegt Kip. Een voor een lopen de dieren naar buiten. Haas ziet nog net dat Raaf een plattegrond van de stad in zijn tas stopt.

‘Terugleggen!’ zegt Haas.

De katten staan tegelijk op. Of is het één kat met twee lijven? ‘Hoeft niet, want dat is gratis. Wij zullen er voor jullie allemaal eentje pakken. Daar staan ook leuke tips op voor jullie. Veel plezier in de stad vandaag.’